

MỘC PHÚ SINH



(Tiểu thuyết)
Tổ Hình dịch

KHÁCH
ĐỒ HẠNG

Thời
Gián



VanVietBooks



Nhà xuất bản
Thuận Nghi

Mục lục

[Chương 1: Ngày 22 Tháng 10 \(1\)](#)

[Chương 2: Ngày 22 Tháng 10 \(2\)](#)

[Chương 3: Ngày 22 Tháng 10 \(3\)](#)

[Chương 4: Hành Sùng Ninh \(1\)](#)

[Chương 5: Hành Sùng Ninh \(2\)](#)

[Chương 6: Hành Sùng Ninh \(3\)](#)

[Chương 7: Hành Sùng Ninh \(4\)](#)

[Chương 8: Diệp Giai Nam \(1\)](#)

[Chương 9: Diệp Giai Nam \(2\)](#)

[Chương 10: Diệp Giai Nam \(3\)](#)

[Chương 11: Diệp Giai Nam \(4\)](#)

[Chương 12: Diệp Giai Nam \(5\)](#)

[Chương 13: Nhận Lời \(1\)](#)

[Chương 14: Nhận Lời \(2\)](#)

[Chương 15: Nhận Lời \(3\)](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngày 22 Tháng 10 (1)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ngày 22 Tháng 10 (2)

Ngày 22 tháng 10, người Ai Cập coi ngày hôm nay là Tết mặt trời. Trên thượng du sông Nile có một toà miếu thần nằm bên hồ gọi là Abu Simbel, trong miếu thần vốn quanh năm không thấy ánh mặt trời. Nhưng vào sáng sớm của ngày Tết mặt trời hôm nay, khi mặt trời mọc sẽ xuyên qua hang vào cửa lớn trong miếu thần, xuyên qua hành lang hẹp dài tối mịt hơn sáu mươi mét, bằng một cách thần kì, soi sáng tượng thần sâu nhất trong miếu thần. Vào khoảnh khắc ấy, ánh mặt trời hoàng kim sẽ chiếu sáng tượng thần và bích hoạ bị che giấu trong hang tối, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng. Dường như thần Mặt Trời vô cùng ban ân cho toà miếu thần này, khiến nó trở thành kì quan suốt 3300 năm qua.

Song thực tế luôn có chút chênh lệch so với tưởng tượng của Diệp Giai Nam. Bởi vì thực sự quá đông người, cho nên muốn vào được miếu thần phải xếp hàng rất lâu. Cuối cùng khi Diệp Giai Nam lách được vào, vội vàng lấy máy ảnh ra, chụp vài tấm ngoại cảnh. Không thể không thừa nhận, phong cảnh nơi đây vô cùng đẹp. Nếu không nhìn thấy tận mắt, ai nghĩ ra được trong sa mạc Sahara lại có một hồ nước như vậy. Bên cạnh xung quanh cát vàng và gò núi lại là hồ nước xanh biếc. Nhìn từ xa không thể thấy được đáy hồ. Mà miếu thần Abu Simbel lại dựa vào núi trên mặt nước. Diệp Giai Nam đi vào khoảng sân trước mặt miếu thần, đi về phía hồ.

"Người đẹp!" Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi. Du khách Trung Quốc đến đây cũng không ít, cho đến khi đối phương gọi lần thứ hai, Diệp Giai Nam mới nhận ra được là gọi mình.

Diệp Giai Nam nhìn lại theo tiếng, nhìn thấy hướng dẫn viên béo người Trung của đoàn đã cho mình đi nhờ kia. Người nọ có lẽ khoảng hơn ba mươi tuổi, hơi mập, lúc này đang ngồi trên bậc thang gọi cô. Diệp Giai Nam không chắc chắn có phải anh ta gọi mình hay không, vì thế nhìn xung quanh một chút.

Anh ta kẹp điều thuốc, ngoắc tay: "Tôi gọi cô đấy, đừng nhìn nữa, quanh cái sân này chỉ có mình cô là đẹp nhất thôi."

Diệp Giai Nam cảm thấy anh ta quá to tiếng, đành phải đi về phía đó, bên cạnh anh ta có thêm một thiếu niên Ai Cập hơn mười tuổi, bởi vì cơ thể to béo che hết cậu bé, cho nên nhìn từ góc kia cô còn tưởng rằng chỉ có mình anh ta. Đợi Diệp Giai Nam đã đến gần, anh ta mới lấy một bộ bưu thiếp từ trong tay cậu bé ra: "Đồng hương, ủng hộ việc làm ăn một chút?"

Diệp Giai Nam hỏi lại: "Ai là đồng hương với anh?"

Người đàn ông béo: "Tha hương nơi đất khách quê người, đều là người Châu Á với nhau."

"Vậy anh phải có hơn một tỷ đồng hương đấy." Mặc dù nói vậy nhưng cô vẫn nhận lấy bưu thiếp mở ra xem.

Cậu bé vui vẻ đi đến trước mặt cô: "Three dollars." Vẻ mặt ngây thơ trong sáng.

Người đàn ông béo: "Người đẹp, ba đô la, cô mua không thiệt đâu, không hề lừa chút nào."

Diệp Giai Nam cũng chẳng hề bị anh ta chọc cười, chỉ chăm chú lật ảnh ra xem, sau đó cũng cảm thấy không tệ.

Cô nhìn anh ta: "Anh được hưởng hoa hồng?"

"Trời đất chứng giám, tuyệt đối không có. Chỉ là mỗi lần tôi tới đây, cậu bé đều bán đồ, cho nên thành quen thôi." Anh ta đáp.

Vì thế cô tự mặc cả với cậu bé. Cậu bé nhếch miệng cười, lập tức đồng ý.

Lúc này người cộng tác với người đàn ông béo đã đến, chính là hướng dẫn viên du lịch trong đoàn anh ta. Hướng dẫn viên du lịch người Ả Rập mặc áo kẻ ca rô, làn da nâu, hốc mắt rất sâu, râu quai nón được cạo chỉ còn một chút, là tướng mạo người Ả Rập điển hình, nhìn thấy Diệp Giai Nam kích động: "A, là cô! Tôi đã từng gặp cô rồi!" Anh ta nói tiếng Trung rất lưu loát mang theo chút giọng địa phương.

Người đàn ông béo cười khúc khích: "Bạn à, vừa rồi cô ấy ngồi trên xe chúng ta đó, tất nhiên là từng gặp rồi, cậu không thể cứ thấy gái đẹp là xán vào."

Người hướng dẫn viên du lịch lại nói: "Thật sự từng gặp rồi, ở chợ đêm Aswan, lúc đó tôi đang uống trà, cô cũng ở đấy." Nói xong lại nhìn thoáng qua Diệp Giai Nam. Cô cao ráo chân dài, làn da trắng trẻo, tóc đen bóng, lại mang gương mặt châu Á, so với đám người toàn áo choàng đen trắng trên đường phố hẹp ở Aswan quả thực khiến người ta không nhớ cũng khó.

Người đàn ông béo quay đầu lại hỏi: "Cậu đã nói với họ khi nào tập trung chưa?"

"9:30."

Xem ra người hướng dẫn viên đã thu xếp xong cho đoàn khách, hai người lại trò chuyện mấy câu trước mặt Diệp Giai Nam. Qua một lúc, người hướng dẫn viên hỏi: "Cô là người đoàn khác à?"

"Ừ."

Người đàn ông béo ngắt lời, chỉ vào miếu thần hỏi: "Cô cũng là người hâm mộ của vị Pha-ra-ông bên trong này sao?"

Diệp Giai Nam mỉm cười lắc đầu, đột nhiên nói: "Có một hôm tôi nhìn thấy Abu Simbel trong sách, cho nên muốn đến đây nhìn một lần."

"Vậy cô cảm thấy thế nào?" Người đàn ông béo tò mò.

"Rất rung động, thần kỳ lại kính phục."

"Rung động?" Người đàn ông béo tò mò.

Diệp Giai Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua pho tượng màu vàng đang được bao phủ trong nắng, khi mặt trời chiếu xuống vô cùng lộng lẫy không hề có cảm giác đổ nát, lấm bẫm: "Dựa vào thiên văn sắp đặt được tuyệt diệu như vậy, hơn thế nữa thời gian cũng thực sự thần kì, trải qua bao nhiêu năm như vậy, thứ gì cũng có thể bị nó phá huỷ, nhưng Kim Tự Tháp và nơi này vẫn còn, lại được thời gian nhân từ như vậy."

Người hướng dẫn viên nhìn cô: " Ở Ai Cập chúng tôi có một câu ngạn ngữ hơi giống câu cô vừa nói."

"Câu gì?" Diệp Giai Nam hiếu kỳ. Người hướng dẫn viên hình như đang cân nhắc từ ngữ: "Câu ngạn ngữ nói rất đúng, tất cả đều sợ hãi thời gian, mà thời gian lại sợ hãi Kim Tự Tháp."

Sau khi Diệp Giai Nam nghe thấy câu này, nhìn về phương xa, sau đó giơ cổ tay lên xem đồng hồ, yên lặng nhìn kim dài của đồng hồ chạy, không nói gì. Sau một lúc, ánh mắt cô dời đi mới hỏi: "Ba nghìn năm trước ở đây cũng như thế này sao?"

Cô ở trong thư viện bắt gặp con số ngày 22 tháng 10 ở một nơi khác trên Trái Đất có kỳ tích như vậy, cho nên mới có ý tưởng bộc phát đến Ai Cập, hơn nữa cũng chả hiểu rõ tình hình ở đây. Đoàn xe của cô cũng chỉ là

tạm bợ hợp thành, trưởng đoàn và hướng dẫn viên không nói sôi tiếng Anh, giải thích cũng chẳng bõ.

"Không phải đâu, mấy chục năm trước miếu thần mới dời qua đây." Người hướng dẫn viên nói, "Trước kia nó ở bên bờ sông Nile, sau đó ở Aswan tu sửa đập chứa nước nên mới dời tới đây."

"Bên phía kia hồ là chỗ nào?" Diệp Giai Nam chỉ ngón tay.

"Sudan." Người hướng dẫn viên đáp.

Diệp Giai Nam nhú mày. Người đàn ông béo dường như đã không chịu nổi nóng nữa, chuẩn bị rút lui đi đến quán cà phê, nói với Diệp Giai Nam: "Cô gái, qua một lát nữa ánh mặt trời sẽ ngày càng gay gắt, đừng có coi thường, đừng đứng ở đây nữa, mau tìm chỗ tránh đi. Có lẽ các cô cũng phải ngồi xe chúng tôi về đây, 9:30 tôi sẽ gọi cô và hai cô kia."

Diệp Giai Nam cảm ơn lời nhắc nhở của anh ta, sau đó rẽ sang hướng khác, tiếp tục đi dạo bên hồ.

Bên hồ có mấy chỗ ngồi được bố trí như khán đài, nghe nói buổi tối sẽ có trình diễn ánh sáng, cho nên sau lưng tựa vào hồ Senna, mặt hướng về hai ngọn núi và miếu thần Abu Simbel. Diệp Giai Nam nhìn thấy một lùm cỏ dại cách đó không xa. Bởi vì nơi này gần hồ, gần nguồn nước, cho nên dù đất đai cằn cỗi thì thực vật vẫn sinh trưởng, đám hoa dại màu vàng bám trên mặt đất, nhô lên khỏi bụi cỏ dại. Cô đi qua, ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn một lát, không khỏi vươn tay ra sờ, cũng không nở hái.

Lúc này là tầm bảy tám giờ mặt trời bắt đầu nóng lên, quả nhiên đúng như lời người đàn ông béo nói. Cô gái tóc uốn xoắn và tóc ngắn cũng đi về phía này. Mục tiêu của bọn họ không phải là cô, mà là một quân nhân cách cô không xa đang bảo vệ du khách, người quân nhân kia đứng bên ven đường không ngừng quan sát. Cô gái tóc uốn xoắn muốn chụp ảnh chung, anh chàng quân nhân trẻ tuổi then thùng cười gật đầu đồng ý. Diệp Giai

Nam nhớ tới chuyện người đàn ông béo giao cho, nên nhắc thời gian tập trung cho bọn họ. Hai người chả tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu.

Bởi vì nhiệt độ thực sự quá cao, chưa đến thời gian tập hợp, Diệp Giai Nam đã đi ra cửa, rồi lên xe luôn. Cứ theo quy định cũ, tất cả mọi người ngồi lại chỗ ban đầu. Diệp Giai Nam chẳng muốn cướp chỗ bên cạnh anh chàng đẹp trai kia, không bằng nhường cho bọn họ, vì thế vừa lên xe lập tức đi thẳng xuống hàng cuối cùng. Không nghĩ tới chỗ bên trong mình vừa ngồi kia hành khách lại biến thành người đàn ông béo. Diệp Giai Nam thấy vậy, nhìn về phía trước.

Người đàn ông béo cười hì hì với cô, vỗ chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi đi."

Diệp Giai Nam cũng không khách sáo, ngồi xuống luôn. Ai ngờ cho đến khi mọi người đã lên hết xe, ngay cả hai cô nàng tóc uốn xoắn và tóc ngắn, người hướng dẫn viên kiểm tra lại số người trên xe, người đó cũng chẳng còn xuất hiện. Diệp Giai Nam sững sờ, nhắc nhở người đàn ông béo: "Không phải vẫn còn thiếu người sao?"

"Không có." Người đàn ông béo lại thoáng xác nhận số người.

Diệp Giai Nam chỉ vào chỗ ngồi của anh ta.

"Cô nói là anh chàng đẹp trai ngồi bên cạnh cô sao?" Người đàn ông béo đã hiểu ra hỏi.

"Đúng vậy." Diệp Giai Nam đáp. "Cậu ta là người quen của tôi, không phải người trong đoàn, chỉ là đi nhờ xe thôi."

"Anh ta không quay về à?"

"Cậu ta ở lại đây thêm mấy ngày, hôm qua hình như đến Aswan có chút việc tạm thời, lúc về thì gặp tôi." Người đàn ông béo giải thích.

"Ở chỗ nào thế?" Diệp Giai Nam nhớ tới hồ nước mênh mông bát ngát và cát vàng dài đằng đẵng. "Không phải cát thì cũng toàn là nước."

Người đàn ông béo nghe vậy buồn cười, "Là do cô không phát hiện ra thôi, gần đó có khách sạn đủ cho mười đoàn xe ở đấy, cô có thể từ từ quan sát, chỉ là giá cả đắt đỏ thôi."

"À." Diệp Giai Nam không hỏi tiếp nữa.

Trên đường đi người đàn ông béo nhàm chán hỏi cô: "Không phải các cô đi chung à?" Ý anh ta là hai cô tóc uốn xoắn và tóc ngắn.

"Không phải. Tôi đi một mình."

"Một mình cô thì có thể chơi được ở đâu chứ?"

"Tôi chuyển máy bay ở Cairo, ngắm Kim Tự Tháp rồi, giờ muốn đến Luxor xem Thung lũng của các vị vua."

Người đàn ông béo khẽ gật đầu. Sau đó suốt quãng đường còn lại không trao đổi gì nữa.

Lúc quay về, Diệp Giai Nam mới được chứng kiến diện mạo thực sự của sa mạc Sahara. Gần giữa trưa, ánh mặt trời ngày càng chói chang, bầu trời xanh thẳm không có một gợn mây. Khắp nơi đều là sa mạc cát vàng óng, vừa yên tĩnh vừa thần bí. Con đường màu đen kéo dài trên sa mạc, không nhìn thấy điểm cuối. Các xe trong đoàn cách nhau một khoảng khá xa, cô còn không nhìn được những chiếc xe đằng trước và sau, như thể mọi người đang chạy loạn khỏi ánh mặt trời gay gắt này. Người xung quanh không ngủ thì cũng yên lặng ngắm ảnh vừa chụp được. Ngoài cửa sổ ngoài cát vàng và trời xanh thì chả có gì hết, cô cứ nhìn chăm chăm bên ngoài mãi. Diệp Giai Nam đột nhiên nhớ tới bài hát "Con đường bình thường", ca khúc vang vọng trong đầu, lặng lẽ nhìn cảnh vật lướt qua trước mặt.

"Tôi từng giống như bạn giống như anh ta giống bao cỏ hoa ven đường, ở trong tăm tối, đây là con đường duy nhất tôi phải đi..." Trong sa mạc mênh mông, không biết tại sao cô đột nhiên hơi đa cảm. Lúc này hình như bọn họ đã đến một nơi giống như đồn biên phòng, xe ngừng một lát. Có lẽ đột nhiên có tín hiệu, di động của Diệp Giai Nam vang lên mấy tiếng. Cô lấy ra nhìn, là hai tin nhắn.

Tin đầu tiên của của Diệp Ưu Ưu: "Chị, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng chị lại già thêm một tuổi."

Tin thứ hai là của mẹ: "Sao không gọi cho mẹ, nghe lời mẹ, sinh nhật vui vẻ."

Cô đọc tin nhắn, mắt híp lại, mím môi cười.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ngày 22 Tháng 10 (3)

Trước khi rời đi, Diệp Giai Nam đã bỏ quên kính râm trong khách sạn ở Aswan, vì vậy khi đôi mắt bị ánh mặt trời trên Sahara chiếu vào, lúc ấy chỉ cảm thấy hơi chói, sau khi trở về nội thành phát hiện mắt đã bị tổn thương, nhìn thấy ánh sáng là chảy nước mắt. Vì thế, cô ở lại Aswan nghỉ ngơi mấy ngày mới tiếp tục lên đường.

Khi cô ngồi trên thuyền trôi theo dòng sông Nile đến Luxor đã là hai ngày sau. Thành phố này ngày xưa gọi là Thebes, từng là thủ đô nổi tiếng thế giới của Ai Cập. Diệp Giai Nam ngồi trên thuyền ở bến tàu gần miếu thần Karnak đi lên phía Tây sông Nile, sau đó lại đi xe vào Thung lũng các vị vua. Xuống xe mở cửa, cô hơi rướn eo lên, ai dè kính râm đeo trên đầu rơi xuống, cô dầm thẳng vào kính.

"Răng rắc..." Kính mắt bị cô dầm vỡ. Cô dường như đã nghe thấy tiếng lòng mình tan nát, tự nhận mình xui xẻo mắng một câu: "Shit."

Tài xế kiểm tra xong tiền xe, hơi đồng tình nhìn cô, tháo chiếc kính cài bên ghế đưa cho cô, "Ten dollars?"

Diệp Giai Nam liếc qua chiếc kính có văng mờ đã khô, dùng tiếng Trung đáp trả một câu: "Bỏ đá xuống giếng, sao ông không đi cướp luôn."

Lập tức hất tay áo, đi thẳng về chỗ cửa an ninh của Thung lũng các vị vua. Tuy đã cuối thu, nhưng Diệp Giai Nam vẫn cảm thấy mặt trời như hút hết nước trong cơ thể mình, có lẽ ở chỗ này không cần động tay chân gì hết, sau khi chết đi nằm xuống có thể biến thành xác khô. Sau khi kiên trì thêm mấy phút, Diệp Giai Nam cảm thấy mắt mình như sắp bị mặt trời

chọc mù rồi, song lúc này có chi 100 đô la cũng chả tìm được nơi bán kính râm.

Diệp Giai Nam vừa móc đồ cá nhân đi qua cửa an ninh, vừa lau nước mắt, hai mắt sưng đỏ, thế cho nên ông chú mặc đồ an ninh không ngừng liếc cô. Sau đó cô thực sự không còn cách nào khác, vội lấy áo khoác quấn lên đầu che kín toàn thân. Chiếc áo khoác thực ra là một chiếc khăn choàng cỡ lớn màu trắng có hoa văn màu tím, bốn góc còn có tua rua, là quà năm mới mẹ tặng cô năm trước, không nghĩ tới che lên thật tốt mà vẫn còn nhìn được đường.

Ở những quốc gia thế này, đối với phụ nữ mà nói chỉ cần không đeo thắt lưng mặc váy ngắn, dù có bọc mình thành bánh chưng thì cũng chả bị kì thị, vậy nên Diệp Giai Nam quyết định cứ mặc như vậy đi dạo. Cô đi một mình, không cần phải theo lịch trình gấp gáp, cũng không phải chiều theo đồng bọn, cho nên có thể thoải mái nhìn ngắm xung quanh. Lúc đi đến lăng mộ của Tutankhamun, ở cửa có người soát vé. Bởi vì phải quay trở lại cửa ra vào mua vé, nhiều người chả muốn tự đày đoạ mình, vì thế lăng mộ nổi tiếng nhất trong Thung lũng các vị vua này lại rất vắng vẻ. Diệp Giai Nam đưa vé cho hai nhân viên kiểm tra, rồi tự mình đi xuống lăng mộ.

Vừa bước xuống thang đến khúc rẽ, nhìn thấy tình hình bên trong, cô hơi hối hận. Lăng mộ này hẹp hơn hẳn so với cửa những Pha-ra-ông khác, hành lang thẳng tắp nối liền xuống dưới mặt đất, hình như chả có du khách nào, cho nên cảm thấy từng cơn gió lạnh, cũng khiến người ta không thoải mái chút nào. Trong khi các lăng mộ khác khang trang, ngọn đèn chiếu vàng rực bức tranh vẽ trên tường, du khách ra vào, nối liền không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Cô đã bước trên con đường đi xuống lăng mộ, nhìn thấy đèn cách đó không xa, lại quay đầu về sau nhìn, rồi tiếp tục bước. Thực ra đường vào khá ngắn, chỉ khoảng mười mét, cuối cùng đã đến khu mộ. Khu mộ vô cùng nhỏ, có hình chữ L, bên trái đặt quan tài thủy tinh niêm phong kín,

xác ướp Pha-ra-ông nằm trong đó, gầy teo nho nhỏ. Xác ướp cũng không được bọc vải trắng như trong truyền thuyết, mà làn da kia biến thành màu nâu đen mục nát, khô cạn dính sát vào xương cốt. Song con cháu thế hệ sau vẫn còn rất có lương tâm khi phủ một tấm vải trắng vào bộ vị của Pha-ra-ông. Cô rất to gan, chẳng hề sợ hãi chút nào, khom lưng đứng nhìn chằm chằm xác ướp của Tutankhamun một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu chuẩn bị nhìn các thứ khác được trang trí trong phòng, ai ngờ quay người lại thấy có một bóng mờ di chuyển trên tường. Vào khoảnh khắc ấy suýt chút nữa tim cô ngừng đập, tất cả đầu óc cô đều liên tưởng đến những đoạn phim kinh dị diễn ra trong Thung lũng các vị vua. Nếu không phải đã nộp di động, máy ảnh và túi xách ở chỗ kiểm tra an ninh, thì có lẽ lúc này cô đã cầm hết đồ đạc ném rồi. Cô hét lên được một nửa thì ngừng lại. Bởi vì cô phát hiện chủ nhân của cái bóng mờ kia là con người. Cô nhanh chóng kéo khăn che mặt xuống để xác nhận lần nữa. Có lẽ là do khi vào cửa cô đã bị xác ướp thu hút hết sự chú ý, đã thế cô còn quên chiếc khăn to sụ, vào phòng cũng quên xốc lên, vì thế không nhìn rõ xung quanh, cũng chẳng phát hiện ra đối phương. Người nọ cũng chẳng để cô vào mắt, quay lưng về phía cô, đang xem một chiếc quan tài vàng khác. Chỉ là do tiếng hét nửa chừng kia của Diệp Giai Nam, anh ta mới thoáng quay đầu lại liếc cô.

Ngọn đèn da cam chiếu trong lăng mộ, tuy không quá sáng, nhưng cũng phản chiếu một chút ánh vàng cho những bức tranh trên tường. Bức tranh vẽ những câu chuyện trong thần thoại Ai Cập cổ về cầu nguyện linh hồn, màu sắc lộng lẫy, xán lạn rực rỡ. Anh ta đứng quay lưng về phía ánh sáng nhìn cô. Anh ta mặc một áo sơ mi denim xanh nhạt, tay áo xắn lên, hai tay đút trong túi quần. Ánh đèn vàng chiếu vào mặt anh ta tôn thêm vẻ đẹp ma lực như thần thoại. Làn da của anh ta rất trắng, lông mày sắc, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, giữa môi có nốt ruồi, nhìn qua thì không hợp, nhưng lại hài hoà hoàn mỹ. Dựa vào đôi môi và cằm, Diệp Giai Nam gần như đã có thể khẳng định anh ta chính là người ngồi bên cạnh trên đường đến miếu thần Abu Simbel kia.

Lúc này, nhân viên ở bên ngoài phát hiện ra tiếng hét, vội bước vào. Đó là một ông chú mặc áo choàng Ả Rập màu xám, chỉ vào bức tranh đám đông trên tường, sau đó đặt ngón trỏ trước môi, làm dấu hiệu giữ im lặng với Diệp Giai Nam. Cho tới bây giờ, người Ai Cập vẫn còn tin tưởng vào truyền thuyết kia, cấm nói to trong lăng mộ quấy rầy đến Pha-ra-ông đang ngủ say, hơn nữa còn không để làm ảnh hưởng đến du khách khác.

Diệp Giai Nam vô cùng xấu hổ, cầm lấy khăn che mặt, vội vàng khua chân múa tay làm ra dấu hiệu xin lỗi. Sau đó nhân viên liếc Diệp Giai Nam, cầm lấy đèn pin trong tay chiếu qua các bức tranh trên tường một lần, thấp giọng hỏi cô có muốn giới thiệu hay không. Diệp Giai Nam hiểu rõ giới thiệu ở trong lăng mộ là vi phạm quy định, nhân viên chỉ là muốn kiếm chút lợi nhuận từ cô, vì thế hất tay xin miễn. Nhân viên không vui đi ra, chỉ còn lại Diệp Giai Nam và người đàn ông kia.

Sau đó, bọn họ đứng trong mộ, yên lặng nhìn những câu chuyện trong bức tranh trên tường. Một lát sau có thêm một đám du khách tới, khu mộ đột nhiên trở nên chật hẹp. Đợi Diệp Giai Nam quay đầu lại đã không còn thấy bóng dáng người đàn ông kia. Diệp Giai Nam tiếp tục đi đến những khu mộ khác, thỉnh thoảng tìm kiếm trong đám du khách, nhưng vẫn không gặp lại người kia.

Buổi chiều cô quay về khách sạn dọn đồ, dự tính hôm sau sẽ theo lịch trình từ Luxor bay đến London quá cảnh rồi về Mỹ. Ngày hôm đó bên trong lăng mộ nổi tiếng toàn thế giới cũng là lần đầu tiên Diệp Giai Nam gặp gỡ Hành Sùng Ninh. Hành Sùng Ninh cũng vừa mới qua tuổi ba mươi, gần như cả tháng trời đều lăn lộn tại sa mạc Bắc Phi để tìm kiếm linh cảm cho công việc. Sau đó, anh thậm chí còn chả nhớ được lần gặp nhau này cho đến một năm sau đó khi hai người gặp lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hành Sùng Ninh (1)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hành Sùng Ninh (2)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hành Sùng Ninh (3)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thoi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hành Sùng Ninh (4)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Diệt Giai Nam (1)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệt Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Diệt Giai Nam (2)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệt Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Diệt Giai Nam (3)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệt Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Diệt Giai Nam (4)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệt Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Diệt Giai Nam (5)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệt Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhận Lời (1)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhận Lời (2)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nhận Lời (3)

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cụp mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

KHÁCH BỘ HÀNH THỜI GIAN

Mộc Phù Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hai giờ rạng sáng giờ Ai Cập.

Diệp Giai Nam ngồi trên xe tiến vào khu sa mạc Sahara không người.

Trong xe bật máy lạnh, yên tĩnh, ngoài lái xe ra còn có hai mươi mấy người hình như cũng đang ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối đen như mực chỉ có mấy ánh sao âm đạm, hai bên đường là sa mạc dài đằng đẵng. xuyên qua sa mạc không có đèn đường, cũng không có ánh trăng, toàn là những cảnh vật giống nhau, cho nên chả biết xe họ đã đi đến đâu rồi, cũng không biết còn xa lắm không.

Xa xa có thể thấy được đèn xe do quân đội đi phía trước mở đường. Đó là đoàn xe phụ trách an toàn cho bọn họ trong sa mạc này. Từ Aswan đi vào sa mạc Sahara về phía Nam hơn ba trăm cây số là biên giới giữa Ai Cập và Sudan. Khu vực biên giới vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm không có người này do quân đội Ai Cập trực tiếp quản lý, xuất phát từ cân nhắc an toàn, quân đội không cho phép du khách tự đi vào đây, tất cả việc ra vào của người và xe đều phải xin báo cáo từ quân đội.

Mỗi ngày quân đội sẽ dựa vào tình hình sắp xếp tất cả mọi chiếc xe thành một đoàn, trang bị đầy đủ vũ khí hộ tống các du khách quốc tế xuyên qua sa mạc Sahara đến Abu Simbel (*) nổi tiếng toàn cầu.

(*) Abu Simbel là một khu khảo cổ bao gồm hai ngôi đền lớn tạc từ đá nằm tại phía Nam Ai Cập, về phía Tây hồ Nasser và khoảng 290 km phía Tây Nam của Aswan (Wiki)

Abu Simbel.

Nghĩ đến toà miếu thần đó, Diệp Giai Nam đột nhiên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, muốn nhắn tin cho mẹ. Chênh lệch sáu tiếng, hiện tại có lẽ là hơn tám giờ trong nước. Cô lấy điện thoại ra khua xung quanh, nhưng không có tín hiệu. Trước khi lên xe ở Aswan điện thoại còn đầy sóng, còn hiện tại chả có tí tín hiệu nào.

Đúng lúc này ở hàng ghế trước có người nói chuyện.

Đó là gia đình ba người ngồi trước Diệp Giai Nam, đôi vợ chồng người da trắng mang theo một cô con gái mười tuổi, lúc đầu cả ba còn nhỏ giọng, sau đó cô bé con khóc đánh thức toàn bộ người xung quanh.

Gia đình này không biết là người Nga, Ukraine, Uzbekistan hay là Kazakhstan, tóm lại không ngừng xõ một tràng tiếng Nga. Diệp Giai Nam chỉ nghe hiểu một hai từ, cho nên cũng không rõ bọn họ cần giúp đỡ gì.

Bởi vì ít du khách nên không thể thông qua báo cáo của quân đội, cho nên người trên xe này cũng chỉ toàn là người ngày hôm qua mới tập hợp ở nội thành Aswan với nhau, trên xe đủ loại quốc tịch, cô cũng chả phải người Châu Á duy nhất, trên xe còn có hai cô gái Trung Quốc khác nữa. Ngoài ra trên xe bọn họ còn có một trưởng đoàn và một binh sĩ cầm súng.

Lúc này, trưởng đoàn ngồi hàng ghế đầu tiên nhận được động tĩnh đi đến. Người chồng dùng tiếng Anh trao đổi với trưởng đoàn, có lẽ là nói con gái muốn đi vệ sinh, hỏi có thể tạm thời dừng xe không.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua đứa bé, quay đầu trao đổi bằng tiếng Ả Rập với người binh sĩ kia. Người binh sĩ là một thanh niên trẻ tuổi da màu lúa mạch, lắc đầu từ chối. Vì thế, trưởng đoàn quay lại nhún vai với hai vợ chồng kia, tỏ vẻ không thể làm gì được.

Trước khi đi trưởng đoàn đã nhiều lần nhấn mạnh chuyển hành trình phải mất ít nhất ba bốn tiếng, sau khi vào sa mạc không thể đỗ xe lại. Bởi vậy Diệp Giai Nam không dám uống nước, vốn nhìn thấy nhà vệ sinh trên xe còn khê thờ phào, nhưng ai nghĩ ra được nó lại hỏng.

Sau đó trưởng đoàn lấy một chiếc chìa khoá từ chỗ lái xe, mở cửa nhà vệ sinh ra, nói tình hình của đứa bé là khẩn cấp, những người khác thì không có ngoại lệ.

Trải qua việc nhỏ này, trong xe lại yên tĩnh. Ai biết không bao lâu sau, xe lại xảy ra vấn đề.

Xe của họ lắc hai cái, sau đó dừng lại hẳn. Lái xe xuống dưới kiểm tra một lúc, căn nhắc báo cáo với trưởng đoàn và binh sĩ bằng tiếng Ả Rập. Trưởng đoàn trấn an hành khách nói không có việc gì, chỉ là sãm xe thùng thôi, đổi chiếc xe khác là được. Lúc này người binh sĩ kia cầm bộ đàm trong tay xin chỉ thị từ cấp trên.

Tất cả mọi người chờ đợi trong chiếc xe chết máy.

Lại có một chàng trai trẻ tuổi nhân cơ hội đó muốn xin xuống xe đi vệ sinh, nhưng cũng bị người binh sĩ kia từ chối.

Diệp Giai Nam nhìn thấy có ánh đèn phía sau dần tiếp cận bọn họ, là một chiếc xe buýt luôn đi đằng sau, tốc độ không hề giảm lại, cứ thế vượt qua bọn họ. Tiếp đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đợi trưởng đoàn liên lạc xong với bên kia, lúc đưa hành khách xuống xe thì đã có hơn nửa số xe buýt vượt qua bọn họ. Diệp Giai Nam đeo ba lô, trùm áo choàng lên đầu, đứng trong Sahara dần chuyển về rạng sáng, lặng lẽ nhìn từng đèn xe lướt qua.

Tháng mười trong sa mạc, gió đêm hơi lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời đêm, hoá ra tối nay có ánh trăng, chỉ có điều vừa rồi cô

nhìn qua ô cửa sổ kia không thấy được mà thôi, chỉ là nó không hề sáng và đẹp như trong sách mô tả.

Tiếng đoàn xe lướt qua sa mạc, bầu trời đêm cũng không hề yên tĩnh.

Lúc này, hai cô gái Trung Quốc chủ động ra bắt chuyện với cô. Hai cô gái từ Jordan đến bán đảo Sinai (**), sau đó sẽ ngược dòng sông Nile đi lên, dạo chơi phía trên Ai Cập, cô gái tóc ngắn nói: "Ngày mai là Tết mặt trời, mọi người đều chen chúc đông lắm, nghe nói toàn bộ xe buýt có thể đi được từ Aswan đều bị trưng dụng, có lẽ sẽ không có xe trống đâu, đoàn này của chúng ta sẽ phải tách ra."

(**) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz. (Wiki)

Đúng vậy, tất cả mọi người đều chờ đến hôm nay là để được ngắm nhìn thần tích mặt trời lưu lại ba nghìn năm trước.

Quả nhiên thấy ngay trưởng đoàn đã quay lại sau khi đàm phán với bên quân đội, ngăn lại cho bọn họ một chiếc xe đằng sau, chả còn trống mấy chỗ, nhưng cố gắng tận dụng cho đoàn bọn họ ngồi.

Diệp Giai Nam đi một mình, không đi chung với ai hết, nhưng có lẽ trưởng đoàn cho rằng cô đi chung với hai cô gái người Trung kia cho nên để ba người họ cùng ngồi vào một xe.

Đó là một chiếc xe khách màu lam mới tinh, trên xe có một hướng dẫn viên du lịch người Trung hơi béo đi xuống, bởi vì trước đó đã liên hệ, nên hướng dẫn viên ánh mắt sáng ngời nhìn ba đồng bào, vội vàng mời các cô lên xe. Xem ra đây là một đoàn toàn du khách Trung Quốc, còn ngồi rất đầy. Vừa lên xe, ba cô gái nhìn thấy ngay một đồng bào tóc đen mắt đen nói tiếng Trung, trong lòng cảm thấy thân thiết. Hướng dẫn viên cười tùm

tìm chỉ vào cuối xe: "Các người đẹp, phía sau còn chỗ trống, ngồi thoải mái nhé."

Ba cô dựa theo hướng dẫn của đối phương xuyên qua lối đi nhỏ về phía cuối xe. Hai cô gái đi trước Diệp Giai Nam, tới hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên đúng lúc còn hai chỗ ngồi, hai người không hề do dự ngồi xuống.

Đến khi Diệp Giai Nam đến nơi thì phát hiện hàng cuối có một người đàn ông trung niên đã nằm xuống chiếm hết cả hàng ghế. Chỗ còn lại dành cho cô chỉ là chỗ ngồi bên tay phải của hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỉ là bên cửa sổ đã có một người ngồi rồi. Diệp Giai Nam cũng chả cách còn cách nào, đành phải ngồi xuống.

Sau khi hai cô gái kia ngồi xuống không ngừng nhìn về phía cô, Diệp Giai Nam không biết trên người mình có chỗ nào không ổn hay không, nghi ngờ, nên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ. Hoá ra bọn họ đang nhìn anh chàng ngồi bên cạnh cô.

Sau đó cô mới chú ý người đàn ông bên cạnh anh tuần đến bất ngờ.

Anh ta khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt hơi ngẩng lên, bởi vì đội mũ nên chỉ có thể nhìn thấy môi và cằm từ mũi trở xuống. Môi anh ta vô cùng đẹp, không dày không mỏng, nhất là trên bờ môi có một nốt ruồi nhạt, khiến cho chiếc môi hơi quyến rũ.

Lần đầu tiên Diệp Giai Nam phát hiện ra hoá ra nốt ruồi mọc trên môi đàn ông còn gợi cảm hơn phụ nữ, cộng thêm chiếc cằm cương nghị nam tính, càng tăng thêm sức hấp dẫn cho giới tính.

Xe lại khởi hành, không bao lâu sau gặp được chiếc xe dẫn đường, nên có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của người đàn ông, hơn nữa anh ta còn che khuất mắt, nên người khác càng không ngại ngần gì nhìn vào. Vì thế người

này tuy chỉ lộ ra chút khuôn mặt nhưng cũng đủ để làm cho hai cô gái kia mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Giai Nam cup mắt, cúi thấp đầu, cảm thấy ánh mắt của hai cô gái như tia X quang xuyên qua cơ thể cô quét thẳng về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên, cô gái tóc uốn xoăn màu nâu xuyên qua lối đi nhỏ, thò tay chạm vào cánh tay cô. Diệp Giai Nam quay sang.

Cô gái chỉ vào mình, rồi chỉ vào Diệp Giai Nam, hỏi: "Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, cô gái tóc ngắn kia cũng không nhìn được nhô đầu sang: "Đừng đổi cho cô ấy, đổi cho tôi đi. Cậu ta đúng là thấy sắc quên bạn." Nửa câu sau là nói với cô gái tóc uốn xoăn.

Giọng của cô gái tóc ngắn hơi to, phía trước có một người đàn ông đang chuẩn bị ngủ, không vui quay đầu lại lờm ba người. Diệp Giai Nam hơi cau mày, mặc kệ các cô ấy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một lát sau, đợi khi cô đã sắp chìm vào giấc ngủ, cô gái tóc xoăn lại gọi cô khiến cơn buồn ngủ của cô bay sạch, đã thế còn đòi đổi chỗ. Diệp Giai Nam bị cắt đứt giấc ngủ không thể nhìn được nữa, chỗ ngồi là do bọn họ chọn trước, lúc này lại lật lọng đòi đổi, vì thế nói thẳng: "Tôi không muốn đổi."

Cô gái tóc xoăn có lẽ không ngờ Diệp Giai Nam từ chối thẳng như vậy, điếng người, hừ lạnh một tiếng, càu nhàu với cô bạn: "Có gì hơn người chứ."

Diệp Giai Nam cũng chả muốn tranh cãi với bọn họ, thay đổi tư thế chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên cử động, sau đó bỏ chiếc mũ xuống.

Mỗi người đều yêu cái đẹp, đều có bản tính háo sắc, Diệp Giai Nam đương nhiên là cũng vô cùng hứng thú với khuôn mặt hoàn chỉnh của anh ta. Cô làm người vốn thẳng thắn, cho nên ngược mắt lên nhìn không hề che giấu chút nào. Vì thế ánh mắt cô chạm vào đôi mắt màu đen nhánh, đúng lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau thì đèn trong xe tắt ngóm. Toàn bộ xe rơi vào bóng tối.

Sa mạc ngoài cửa sổ xe không trăng không sao, bóng tối vô cùng dày đặc, cho nên sau khi đèn trong xe tắt, bốn phía gần như tối mịt, giơ tay ra cũng chẳng thấy ngón nào.

Đối với việc đột ngột rơi vào bóng tối, hai người dường như cũng bất ngờ. Trước mắt Diệp Giai Nam toàn là bóng tối, bên cạnh là đôi mắt kia, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ngày 22 Tháng 10 (1).

Chương 2: Ngày 22 Tháng 10 (2).

Chương 3: Ngày 22 Tháng 10 (3).

Chương 4: Hành Sùng Ninh (1).

Chương 5: Hành Sùng Ninh (2).

Chương 6: Hành Sùng Ninh (3).

Chương 7: Hành Sùng Ninh (4).

Chương 8: Diệt Giai Nam (1).

Chương 9: Diệt Giai Nam (2).

Chương 10: Diệt Giai Nam (3).

Chương 11: Diệt Giai Nam (4).

Chương 12: Diệt Giai Nam (5).

Chương 13: Nhận Lời (1).

Chương 14: Nhận Lời (2).

Chương 15: Nhận Lời (3).

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25